

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Pentru pacea a toată lumea

Unul dintre cele mai scumpe bunuri după care însetează sufletul omenesc este pacea.

Prin pace înțelegem o stare de ordine și de liniște în omenire, în care popoarele trăiesc în legături de bună înțelegere, de prietenie, colaborând și ajutându-se unele pe altele. Este tot ce poate fi mai necesar pentru promovarea și asigurarea progresului și a binelui în lume. Căci doar „progres” înseamnă pășire înainte, ridicarea ființei umane din partea spirituală și din cea materială.

Din punct de vedere spiritual omul poate să-și cultive facultățile sale de făptură inteligentă și liberă, să-și lumineze mintea, să-și înobileze inima, să facă să biruiască în viața lui binele, adevărul, frumusețea.

Dar această înălțare e posibilă numai în vreme de pace. Istoria ne arată că epocile de înflorire morală și culturală au fost epocile de pace. Atunci s-au creat cele mai valoroase opere ale spiritului uman din domeniul științei, literaturii și artei.

La fel și propășirea în cele materiale este condiționată de pace.

Este admirabilă în această privință viziunea marelui profet Isaia. Acesta a văzut înaintea ochilor săi sufletești zilele păcii și le-a zugrăvit astfel: „**Ierusalimul se va preface în veselie, în popor numai bucurie va fi. Nu se va auzi în el nici glasul plîsetelor, nici glasul țipetelor. Oamenii vor zidi case și le vor locui. Sădi-vor vii și le vor mînca rodul. Aleșii mei se vor bucura de lucrul mîinilor lor. Nu vor munci degeaba și nu vor avea copii să-i vadă pierind... Nici un rău, nici o vătămare, nu se va face pe muntele meu cel sfînt, zice Domnul**” (Isaia 65, 18).

Descrierea aceasta pe cît e de frumoasă, pe atît este de adevărată. Așa sînt vremile în care domnește pacea: Zile de bucurie, de muncă ziditoare, de belșug.

Lucrătorii de pămînt ară, seamănă și se bucură de roada muncii lor. Muncitorii se duc voioși la lucrul lor. În fabrici, în uzine, pe ogoare se înmulțesc bunurile trebuitoare traiului. Bogățiile circulă de la o margine la alta a lumii, viața popoarelor se ușurează, viața merită să fie trăită. Dar această icoană luminoasă poate fi întunecată de norii negrii ai războiului.

Ce este războiul? Este domnia urii, a dezordinii, a cruzimii celei mai sălbatice. Războiul este o calamitate îngrozitoare.

Instinctele brutale domină. Sufletele se sălbătăcesc, cultura și civilizația dau îndărăt, ca niște păsări speriate.

Din cauza războiului oameni pașnici sînt scoși din rosturile lor firești și sînt mînați, să omoare și să fie uciși. Alții, sînt scoși pe drumuri de bejenie și de mizerie. În timpul războiului școli, spitale, biserici, căminuri tihnite sînt prefăcute în praf și cenușă. Sate și orașe se pustiesc... Destul că dacă iadul poate îmbrăca o formă pămîntească, el ia chipul războiului.

Și din nenorocire, aceste flagele au bîntuit prea des în omenire. Numai noi cei din generația actuală am fost martorii și victimele — a două războaie mondiale.

Și totuși, toată lumea știe că forțele întunecului pregătesc un nou război. Anumiți conducători de popoare din apus, dornici să domine neamuri și pămînturi străine, să pună mîinile pe noi izvoare de îmbogățire, înarmîndu-se de zor cu cele mai înfricoșate arme, armele nucleare, uneltesc să aprindă un nou incendiu mondial.

Impotriva acestor uneltiri, oamenii cinstiți din lumea întreagă s-au constituit în marea mișcare a partizanilor păcii. Oameni din toate continentele, din toate rasele pămîntului, organizații de femei, de tineret, reprezentanți de seamă ai intelectualității de pretutindeni, oameni ai diferitelor religii și confesiuni, s-au organizat într-o acțiune comună. La temelia acestei mișcări stă convingerea că forțele războiului pot fi oprite, că pacea poate fi asigurată, stă convingerea că în zilele noastre masele pot avea o înrîurire hotărîtoare asupra rezolvării problemelor vieții internaționale.

Una dintre cele mai însemnate lucrări a partizanilor păcii din ultima vreme a fost Congresul Mondial pentru dezarmare generală și pace, care s-a ținut la Moscova, între 9 și 14 iulie a. c.

În mesajul care s-a dat către toate popoarele lumii, participanții la congres au arătat mai întîi pericolul care planează asupra omenirii prin cursa înarmărilor cu formidabilele arme nucleare. Dar au arătat totodată convingerea lor fermă că primejdia poate fi evitată. Prin ce? Prin încetarea experiențelor cu armele atomice, prin dezarmare generală și totală.

Dar pentru aceasta nu este suficient numai strigătul de alarmă al unor congre-

siști, nu ajunge doar chemarea unor personalități de seamă către pace, ci trebuie întreprinsă o acțiune generală a tuturor oamenilor sinceri și cinstiți. „Numai eforturile popoarelor din toate țările îi pot sili pe oamenii de stat să găsească o soluție... Este necesar ca în fiecare țară, fiecare organizație să găsească cele mai potrivite căi pentru a continua ceea ce noi am întreprins împreună”. Așa se încheie mesajul Congresului Mondial de la Moscova.

Biserica ortodoxă își însușește cu totul punctul de vedere al Partizanilor Păcii. De altfel ea a și participat prin numeroase delegații la marele sobor pentru pace din capitala Uniunii Sovietice.

Adeziunea Bisericii la hotărîrile de pace corespunde principiilor și misiunii sale de totdeauna.

Biserica este slujitoarea lui Dumnezeu, „iar Dumnezeu nu este Dumnezeu neorînduiei, ci al păcii” (I Cor. 14, 33). Ori cine uneltește pentru război, se împotrivesc ființei și voinții lui Dumnezeu.

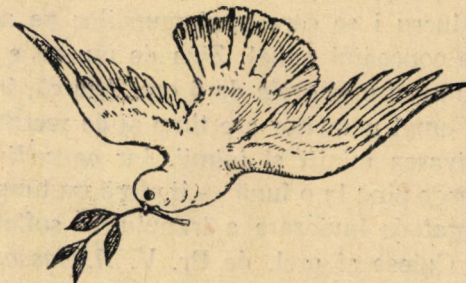
Biserica este slujitoarea lui Iisus Hristos pe pămînt, iar Iisus este Iubirea întrupată, arătarea celei mai mari iubiri față de om. A lupta pentru pace, pentru fiii Bisericii, înseamnă a face să triumfe iubirea, înseamnă a urma pe Hristos.

Biserica este slujitoarea binelui și a dreptății. Iar a promova binele, înseamnă a lupta pentru înlăturarea boalelor și a mizeriei, a neștiinței și a foamei, a urii și a răutății, împotriva distrugerii și a războiului.

Acum ca și întotdeauna, Biserica Ortodoxă Română este prezentă la datorie, ca să apere alături de popoarele lumii, viața, bunăstarea, progresul și valorile cele mai înalte ale societății în mijlocul căreia trăiește.

Biserica se va ruga Celui de sus și va acționa cu toate mijloacele ei spirituale ca să se împlinească cu un ceas mai curînd acel ideal profetic „**cînd neamurile să-și făurească din săbii fiare de plug și din sulite seceri, cînd nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța războiul**” (Isaia 2, 4).

Preot Slevoacă Ștefan

Noul Episcop al Aradului

Sîmbătă, 28 iulie 1962, Colegiul Electoral Bisericesc a ales în scaunul episcopiei Aradului — rămas vacant prin alegerea și instalarea P. S. Nicolae Corneanu în scaunul mitropolitan al Timișorii — pe P. S. Teoctist Arăpaș, vicar patriarhal.

În un alt număr al „Telegrafului Român” vom prezenta alegerea și instalarea noului Episcop al Aradului.

În spiritul vechilor legături dintre Arhiepiscopia Sibiului și Episcopia Aradului, urăm P. S. Episcop Teoctist al Aradului mulți ani de rodnică arhipăstorire.

Intru mulți ani Prea Sfințite Părinte!

Telegraful Român

Un nou vicar patriarhal

În iulie a. c. Sfîntul Sinod a ales în postul de vicar patriarhal (rămas vacant prin alegerea P. S. Teoctist Arăpaș ca episcop al Aradului) pe I. P. C. Dr. Vasile Aștileanu, căruia i s-a acordat rangul de Arhieru cu titlul de Ploeșteanu.

Doctor de Roma, revenit la sînul Bisericii ortodoxe strămoșești, P. S. Sa a împlinit cu vrednicie la Sf. Patriarhie slujirea de consilier patriarhal. Ridicarea P. S. Sale la treapta de vicar patriarhal nu cinstește numai meritele P. S. Sale, ci și pe toți preoții și credincioșii reveniți și întreaga Mitropolie a Ardealului.

Arhiepiscopia Sibiului urează noului vicar patriarhal mulți ani de muncă spornică spre binele Bisericii Ortodoxe Romîne și întărirea patriei, Republica Populară Romînă.

Telegraful Român

Despre odihnă

Omul nu poate munci tot mereu și ziua și noaptea, un număr mare de ceasuri neîntrerupte, căci i se slăbesc puterile, după o muncă obositoare, simte nevoia de odihnă, de repaus. Chiar însăși rînduiala firii ne arată lîmpede, că ziua, cu lumina ei cea bogată, a fost făcută de bunul și-nțeleptul Dumnezeu pentru muncă; iar noaptea, cu întunericul ei, pentru bună odihnă. Dar odihna de noaptea nu-i îndeajuns, pentru păstrarea sănătății celui ce muncește, ci se simte absolută nevoie din cînd în cînd, de o recreare ceva mai lungă. Această trebuință e satisfăcută de legea repausului duminical, care dă omului o zi întreagă de odihnă, după fiecare 6 zile de lucru; iar din cînd în cînd, la sărbătoarea legală, chiar două zile de odihnă.

Odihna aceasta, duminicală, nu-i folositoare numai pentru trupul omenesc, ci și pentru suflet. Aceasta nu numai pentru muncitorii intelectuali, ci și pentru cei manuali. Căci cu adevărat, odată cu trupul se ostenește și sufletul omenesc, din cauza legăturii strînse ce este între amîndouă; dovadă e faptul sigur, că cel ce e obosit trupește nu mai e capabil nici chiar de muncă intelectuală. Pe de altă parte în ziua de odihnă credinciosul merge la biserică și citește cărți ziditoare de suflet. Oamenii — în general — în această zi își cultivă mintea și inima prin lecturi, participare la conferințe, serbări, teatre, cinematografe. Legile țării noastre au fixat cîte ore de lucru i se cere unui muncitor pe zi și-i prescrie concediul anual. Ziua de muncă e de 8 ore, la munci mai grele de 6 ore. Așa că, în fiecare zi, omul muncitor are timp și de recreere și de cultivarea minții și inimii. Iar concediul — care merge pînă la o lună — îi oferă un timp mai îndelungat de înviore a trupului și sufletului.

Culese și prel. de Pr. V. A.-Bassarabin

Din însușirile lui Dumnezeu

A vorbi despre Dumnezeu, cel nepătruns și necuprins și mai presus de orice nume — după cum spune Pseudo-Dionisie Areopagitul, este desigur un lucru greu. Fericitul Augustin aseamănă acest fapt cu a turna marea într-o gropiță, cu ajutorul unei carapace de scoică.

Totuși, judecînd după lucrarea „miinilor” Sale, putem ajunge și noi la cunoașterea cîtorva însușiri ale lui Dumnezeu, ca atotputernicia și atotînțelepciunea Sa. Mai lîmpede însă, despre însușirile lui Dumnezeu ne vorbește Sf. Scriptură, prin prorocii Vechiului Testament, prin Fiul Său — Mîntuitorul Iisus Hristos, și prin Sfinții Apostoli.

De cîteva ori ni se arată chiar în chip direct ce este Dumnezeu. Astfel:

Dumnezeu este *Duh*, spune Mîntuitorul femeii samarince. „Duh este Dumnezeu și cel ce i se închină, cu duhul și adevărul se cade să i se închine” (Ioan 4, 24). El este nematerial și netrupesc, spune Sf. Ioan Damaschin pe marginea acestui text.

Dumnezeu este *lumină*, spune tot Mîntuitorul în Evanghelia după Ioan. „Eu sînt lumina lumii, cel ce vine după mine nu va umbla întru întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12). O spune și Sf. Ioan, Apostolul, cînd zice în prima sa Epistolă: „Aceasta este vestea pe care am auzit-o de la Dînsul și v-o vestim vouă, că Dumnezeu este lumină și nici un întuneric nu este într-însul” (I Ioan 1, 5). Este vorba desigur în primul rînd de o lumină spirituală, dumnezeiască.

Dumnezeu este *adevăr*, ne spune tot Fiul lui Dumnezeu, cînd zice: „Eu sînt calea, adevărul și viața” (Ioan 14, 6). „Eu sînt Domnul cel ce grăiește drept și spune adevărul” — zice prorocul Isaia (45, 19).

Tot după cele spuse de Sf. Scriptură:

Dumnezeu este apoi *dragoste*, căci zice Sf. Apostol Ioan: „Iubiților, să ne iubim unul pe altul, că dragostea este de la Dumnezeu și tot cel ce iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. Cel ce nu iubește, nu cunoaște pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste” (I Ioan 4, 7—8). Ne spune și Moise Prorocul cînd zice: „Iahve, Iahve, Dumnezeu, iubitor de oameni, milostiv, îndelung răbdător, plin de îndurare și de dreptate, care păzește adevărul și arată mila la mii de oameni” (Ieșire 34, 6—7). La fel și Psalmistul: „Îndurat și milostiv este Domnul îndelung răbdător și mult iubitor” (Ps. 102, 8).

Dumnezeu este *unul*. Sf. Ap. Pavel scrie Corintenilor: „Noi avem un singur Dumnezeu-Tatăl, dintru care sînt toate și noi întru Dînsul și un Domn, Iisus Hristos, prin care sînt toate și noi printr-însul” (I Cor. 8, 6). „Dacă nu este un singur Dumnezeu, nu este Dumnezeu”, învață și Sf. Efrem Sirul. Unul în ființă și întreit în persoană.

Dumnezeu este *veșnic*, adică fără de început și fără de sfîrșit. Întrebă prorocul Isaia: „Nu ști tu sau n-ai aflat tu că Domnul este Dumnezeu veșnic, care nici nu-și sleiește puterile?” (Isaia 40, 28). „Eu sînt Alfa și Omega, începutul și sfîrșitul, zice Domnul atotștiitorul, cel ce este, cel ce era și cel ce vine” — citim și în ultima carte a Noului Testament (Apoc. 1, 8).

Dumnezeu este *sfînt*, perfect sau desăvîrșit. „Fiți desăvîrșiți precum și Tatăl vostru cel din ceruri desăvîrșit este” — ne învață Mîntuitorul (Matei 5, 48). „Sfînt este Domnul” — citim și la I Regi 2, 9. „Dumnezeu sfînt, rîvnitor și nu rabdă nelegiuirile și nici păcatele” — se spune și în altă parte (Iisus Navi 24, 19).

Dumnezeu este *drept*. „Domnul este drept și iubește dreptatea și fața lui spre cel drept privește” — ne spune Psalmistul (Psalm 10, 7).

Și tot el adaugă în altă parte: „Bun și drept este Domnul și arată celor ce greșesc pe ce cale să apuce. Pe cei nevinovați îi povățuiește la dreptate și celor smeriți le arată cărările sale. Toate căile Domnului sînt milă și dreptate, pentru cei ce păzesc așezămîntul lui și poruncile lui” (Ps. 24, 7—9). „Domnul Dumnezeu nostru este mare și puternic și minunat, care nu caută la față, nici nu ia mită, care face dreptate orfanului și văduvei” — ne încredințează și Moise Profetul (Deut. 10, 7—8).

Dumnezeu este *atotputernic*. Acest lucru ni-l spune în primul rînd tot Mîntuitorul Iisus Hristos, cînd zice: „Cele ce nu sînt cu puțință la oameni sînt cu puțință la Dumnezeu” (Luca 18, 27). „El — Dumnezeu — face lucruri mari și nepătrunse, lucruri minunate și fără număr. El înalță pe cei smeriți și izbăvește pe cei necăjiți. Destramă planurile celor vicleni și nu pot să îi le izbîndească” (Iov 5, 9—12). „El scoate din întuneric lucrurile ascunse și aduce la lumină ceea ce era acoperit de umbră” (Iov 12, 22). „Cît este de mare Dumnezeu! Dar noi nu putem să-l înțelegem și numărul anilor săi nu se poate socoti” (Iov. 36, 26) — text din care reiese nu numai măreția lui Dumnezeu, ci și veșnicia Sa. „Toate cîte a vrut Domnul a făcut, cerești și pămîntești, în mare și în toate adîncurile” — spune și Psalmistul (Ps. 134, 6. A se vedea și Ieremia 27, 5; F. Ap. 17, 24—25).

Dumnezeu este *atotprezent*, fără început și fără sfîrșit fiind și pentru că nu El este în altceva, ci toate sînt în El. El este pretutîndeni și este în întregime pretutîndeni, ne spune Sf. Ilarie. Sf. Scriptură ne învață și ea în această privință: „Poate oare omul să se ascundă în loc tainic unde să nu-l vad eu, zice Domnul? Au nu umplu eu cerul și pămîntul?” (Ieremia 23, 24). „Unde mă voi duce de la Duhul tău și de la fața ta unde voi fugi?” se întrebă prorocul David (Ps. 138, 6).

Dumnezeu este *atotștiitor*. El cunoaște toate deodată: cele trecute, cele prezente și cele viitoare, și le cunoaște din veci. Această însușire a lui Dumnezeu Sf. Scriptură ne-o ilustrează de mai multe ori prin cuvinte ca acestea: „Nu vă lăudați și cuvinte trufășe să nu iasă din gura voastră, căci Domnul este Dumnezeu a toată cunoștința și lucrurile la Dînsul sînt cîntărite” (II Regi 2, 3). „El (Dumnezeu) cunoaște pe cei ce trăiesc din înșelăciune și El vede nedreptatea și o ține în seamă” (Iov 11, 11; 34, 21, 22). „Cel ce a făcut urechea nu aude oare? Și nu vede oare cel ce a făcut ochiul?” (Ps. 93, 9). „Dumnezeu este martor gîndurilor celor mai ascunse și pătrunde fără greș inimile și aude toate cuvintele” (Înțelepciunea lui Solomon 1, 6). „Lui Dumnezeu din veac îi sînt cunoscute toate lucrurile” (F. Ap. 15, 18). „Nici o făptură nu este ascunsă înaintea lui Dumnezeu, ci toate sînt goale și descoperite înaintea ochilor Lui și Lui avem să-i dăm socoteală” (Evrei 4, 13). Toate acestea fac pe Psalmist să exclame: „Minunată este atotștiința ta pentru mine, înalță-i și n-o pot pătrunde” (Ps. 138, 5). La fel și pe Sf. Ap. Pavel: „O adîncul bogăției și al înțelepciunii și al științei lui Dumnezeu! Cît de necuprinse sînt judecățile lui” (Rom. 11, 13).

*

Toate aceste minunate însușiri ale lui Dumnezeu știindu-le, că Dumnezeu este adică dragoste, că este drept — răsplătînd fiecăruia după rîvna depusă în lucrarea a cît mai mult bine — că este veșnic, atotștiitor, etc., se cuvine deci să-i urmăm poruncile, viețuind după voia Lui cea sfîntă, în muncă, în pace și în dragoste cu toți semenii noștri, ca unii care vom da seama de toate faptele și gîndurile noastre înaintea Celui ce toate le vede și le cunoaște.

Diacon Gh. Papuc

Proorocii mari

Regatul lui Iuda a durat vreo 400 de ani. În partea lui se găsea cetatea Ierusalimului și în cetatea aceasta era templul măreț al lui Solomon. De aceea și erau cei din regatul lui Iuda mai legați de cuvântul Domnului și de obiceiurile statornicite prin Moise, decât cei ce alcătuiau regatul lui Israel. Israelitenii au căzut întâi sub stăpânirea asirienilor, care i-a dus în Asiria.

Mai târziu, și cei din Iuda au căzut în grele încercări.

Astfel, în vremea domniei lui Sedechia, „a venit Nabucodonosor, regele Babilonului, cu toată oștirea sa asupra Ierusalimului și l-a împresurat și a făcut împrejurul lui val ... așa că s-a întărit foametea în cetate și poporul nu mai avea piine. Atunci cetatea a fost luată și toți ostașii au fugit noaptea pe calea porților, care se aflau între două ziduri, lângă grădina domnească” (IV Regi 25, 1—4). Sedechia însuși a încercat să scape cu fuga. Dar el a fost prins de urmăritori, „care i-au scos ochii, l-au pus în lanțuri și l-au dus în Babilon” (IV Regi 25, 7). Mai apoi, căpetenia gărzilor lui Nabucodonosor a venit din nou în Ierusalim. El a luat din casa Domnului toate comorile și toate obiectele de aur pe care le făcuse Solomon, iar după aceea a dărâmat templul și casele cele mai mari și mai frumoase din cetate precum și zidurile dimprejurul Ierusalimului. Apoi i-a luat pe fruntașii poporului, pe oșteni și pe toți meșterii mai de seamă și i-a dus în Babilon. „Numai puțini din poporul sărac al țării au fost lăsați de căpetenia gărzii, să lucreze viile și ogoarele” (IV Regi 25, 12).

În Babilon, evreii regatului Iuda au fost făcuți robi și în robia babilonică au avut mult de suferit vreme de 70 de ani.

Dumnezeu a ridicat în acel timp prooroci din sinul poporului evreu, care au vestit venirea unor vremuri mai bune, întoarcerea din robie și nașterea cea după trup a Mântuitorului Iisus Hristos.

Proorocii mari sînt patru la număr și anume: Isaia, Ieremia, Iezechiel și Daniil.

Isaia, cel mai mare dintre proorocii Legii Vechi, numit și „Evanghelistul Vechiului Testament”, a vestit cu limpezime, că va veni Mântuitorul, care va întemeia o „împărăție a păcii” (Isaia 2, 4); El se va naște din fecioară: „Iată fecioara va lua în pîntece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuil” (Isaia 7, 14). Mîntuitorul va fi „lumina lumii” (Isaia 9, 1), „pruncul minunat” (Isaia 9, 5—6), „vlăstarul dîn Iesei” (Isaia 11, 10), „sfîntul care vine” (Isaia 12, 2—6), „Cel așteptat” (Isaia 25, 9), „Sluga Domnului” (Isaia 42, 1—6), „doctorul trupurilor și al sufletelor” (Isaia 61).

Isaia îi muștra cu asprime pe cei din vremea sa și mai ales pe regele Manase, care trăia în fărădelegi. Spre a scăpa de muștrările profetului, Manase a poruncit ca Isaia să fie tăiat în două cu fierăstrăul. Așa s-a sfîrșit viața marelui prooroc Isaia.

Ieremia a plîns cu amar pentru suferințele fraților săi duși în robia Babilonului, așa cum se poate vedea în cartea sa „Plîngerile lui Ieremia”. Dar tot el a vestit că suferințele acestea vor înceta și mulți dintre cei duși în robie se vor întoarce la vetrele lor.

Și proorocul Ieremia a vestit venirea în lume a Mîntuitorului Iisus Hristos. Astfel, El a arătat că Mîntuitorul va fi „păstorul cel bun” (Ieremia 23, 4—5), care va aduce „legămîntul cel nou” (Ieremia 31, 31—33) într-o împărăție a păcii și cu o preoție veșnică (Ieremia 33, 14—17; 33, 18).

Proorocul Ieremia n-a fost dus în robia Babilonului, dar a avut de suferit chiar din partea a lor săi, pe care îi certa pentru păcatele lor. El l-a dus cu sila în Egipt, unde l-au ucis cu pietre.

Iezechiel grăiește de asemenea despre venirea lui Mesia: „Acela căruia i se cuvîne domnia”

(Iezechiel 21, 32) și care va să fie „păstorul cel bun” (Iezechiel 34, 22—25). Acela va aduce puțința nașterii dîn apă și din Duh (Iezechiel 36, 25—27), va încheia „legămîntul cel nou” (Iezechiel 37, 26—27) și va da credincioșilor săi „apa cea vie” (Iezechiel 47, 1).

Proorocul Iezechiel a împărțit necazurile robiei Babilonului. Căci a mers și el acolo cu frații săi și i-a mîngîiat pe aceștia, prorocindu-le că se vor întoarce în patria lor și se vor putea bucura din nou de pace și de libertate.

Daniil era un tînăr de neam ales și a fost dus de Nabucodonosor în Babilon împreună cu mulți alți iudei. Aci, el trăia la curtea împărătească și se bucura de multă cinstire. De aceeași cinstire se bucurau încă și trei prieteni de-ai lui.

Daniil și prietenii lui păstrau cu strășnicie legea lui Moise și de aceea se fereau să mînce alte mîncări decât cele arătate în legea strămoșilor. Ei au cerut să fie hrăniți mai ales cu legume și cu apă, și după zece zile de încercare, s-au dovedit mai frumoși decât tinerii babilonieni hrăniți întru desfătări.

Dumnezeu l-a înzestrat pe Daniil cu multă înțelepciune și cu darul proeciei. Și așa a fost el în stare să tilcuiască un vis pe care Nabucodonosor îl visase într-o noapte, dar pe care, pînă să se trezească, îl uitase. I-a istorisit anume, lui Nabucodonosor, că el văzuse un chip, „care era peste măsură de mare și strălucirea lui neobișnuită ... și înfățișarea lui grozavă. Acest chip avea capul de aur curat, pieptul și brațele de argint, pîntecele de fier și o parte de lut... Și iată o piatră desprinsă nu de mînă, lovi chipul peste picioarele de fier și de lut și le sfărîmă. Atunci fură sfărîmate în același timp fierul, lutul, arama, argintul și aurul și ajunseră ca pleava de pe arie vara și vîntul le luă cu sine fără ca să se găsească locul lor; iar piatra cea care a lovit chipul a crescut munte mare și a umplut tot pămîntul” (Daniil 2, 31—35).

Daniil i-a arătat lui Nabucodonosor, că aceasta însemnează dărîmarea împărăției sale, și a altor împărății ce-i vor urma, ca apoi să vină împărăția cea veșnică (a lui Hristos).

Mai târziu, Belsațar, un alt rege babilonian, a făcut un ospăț mare. Și atît el cît și oaspeții au pornit să bea vin din vasele de aur și de argint, aduse de Nabucodonosor din templul lui Solomon. Dar tocmai cînd veselîia era în toi, au apărut degetele unei mîini, care scria pe peretele din fața regelui. Belsațar s-a umplut de spaimă și chemînd înțelepții împărăției sale, căuta să afle de la ei înțelesul cuvintelor scrise. Dar nimeni nu știa și spaima regelui creștea.

La sfatul reginei, a fost chemat Daniil ca să tîlmăcească cele scrise pe perete. Și el a grăit astfel:

„Iată scriptura care a fost scrisă: *mene, mene, tequel, uřarsiu*. Aceasta este tilcuirea cuvîntului *mene*: Dumnezeu a numărat împărăția ta și i-a pus capăt. *Tequel*: a cîntărit-o în cîntar și a găsit-o ușoară. *Peres*: a împărțit împărăția ta și a dat-o mezilor și perșilor” (Daniil 5, 25—28).

Belsațar a murit în aceeași noapte, iar Dariu Medul i-a luat împărăția.

Dariu era om mîndru și cerea tuturor să i se închine. Dar Daniil, măcar să era între dregătorii de seamă, nu urma acestei porunci, ci se închina lui Dumnezeu. Pîrit de dușmani, el a fost aruncat în groapă cu lei. Dar Dumnezeu a trimis acolo pe ingerul său și a astupat gura leilor, iar Daniil a rămas neatins.

Dumnezeu l-a învrednicit pe Daniil încă și de alte izbînzii asupra răului, și mai mult chiar: să procească venirea Mîntuitorului. El a arătat împede că va veni „Fiul Omului” (Daniil 7, 13). El a arătat și timpul venirii Lui (Daniil 9, 24—27). Iar prorocia lui s-a împlinit întru totul.

D. Călugăr

Insemnări

La 18 mai 1962 a fost prohodit întru Domnul cel ce a fost publicistul multilateral *Horia Petra-Petrescu*, după o lungă suferință, care l-a legat mai bine de 20 de ani de pat, pînă la vîrsta de aproape 78 de ani.

Fiul publicistului Nicolae Petra-Petrescu, prieten intim la Brașov cu Ciprian Porumbescu, *Horia* s-a dedicat studiului literaturii și în 1911 își lua doctoratul la Lipsca cu monografia „Viața și opera lui I. L. Caragiale”. Prin studiul și formația sa sulească, estetică, a fost prieten cu tot ce era frumos și bun și era dușman cu tot ce aducea rău; de aceea ura războiul și lupta sincer pentru umanitate și pace în lume și între oameni. De aceea el a fost un fruntaș al activismului literar ardelenesc și membru în importantele organizații culturale pentru fondul de teatru românesc și în Astra, colaborînd prin zeci și sute de articole de critică literară, creație poetică și dramaturgică și de caracter etic, spre a vesti peste tot că „omul trebuie să fie om” și că „omul omului trebuie să-i vorbească omeneste”. În acest scop a fost primul dintre romîni care a început să facă traduceri din opera literară rusă semnată de L. Tolstoi, M. Gorki și I. Ehrenburg. A iubit progresul poporului și regimului democrat popular din patria noastră.

Mi-ești drag om muncitor

*Mi-ești drag și te cînt om muncitor,
pentru că vorbele tale-mi sînt dragi,
fiindcă-s frumoase ca petala de bujor
și dulci ca fructul de fragi.*

*Cînd pleci la muncă în cîntec voios
cu șașa senină, cu zîmbet larg,
cînd pe tarlale brațu-ți vînjos
înaintează cu spor, îmi ești drag.*

*Mi-ești drag cînd stîncă puternică o zdrobești,
tîind drum nou pențru ape, pențru picior,
cînd pe omu-ndoielnic de cuget rău îl lipsești,
cînd din noapte faci: — zi, lună, an roditor.*

*Mi-ești drag duminica la hora din sat
cînd în ritmuri de jocuri străbune
cînti viața-ți nouă în strigături anume,
și cum conduci tractorul la arat —*

*Cînd primești oaspeți cu pîine și sare,
arătîndu-le apoi ce ai mai bun, mai nou,
mai vechi — strămoșesc — păstrat cu răbdare
și cînd te desparți de ei pîrîndu-ți rău.*

*Mi-ești drag și te cînt, om muncitor,
și-am să te pîrt în inimă-oriunde,
copiilor, tuturor o să le spun:
că tu ești bun și mergi tot înainte.*

Pr. Ilie I. Mircea

Fecioară-Mamă, Marie

*Mi-am adunat pîterile
și-am căutat cărările
ce duc spre Tine,
Marie,
Fecioară,
Mamă,
Solie.*

*Am făcut să ardă
strălucitoare,
în mine,
Candele-lumine
solitoare
spre Tine
ne-stînce.*

*La rug aprins de Paraclis,
pe pisc atîns adesea-n vis,
Te-am regăsit:
Ca cerbul — apa de izvor,
ca păsări — cuiburile lor!
M-ai dăruit: ca ploaia — holda cîmpului,
Ca ținta — viața Omului!*

Pr. Nicolae Dincă

Roada Duhului

În sînta Evanghelie, sufletul omenesc este asemănat cu pomii meniți să aducă roadă, și anume roadă bună. Pomii care nu fac rod se taie și se aruncă în foc (Matei 3, 10; Luca 3, 9; Matei 7, 19; Luca 13, 6—9). Aceeași osîndă așteaptă și pe sufletele care nu aduc rodul pentru care au fost rînduite. Căci este de la sine înțeles că nu despre pomi a voit Dumnezeu să ne învețe pe noi, cînd a spus ce se va întîmpla cu pomii cei neroditori, sau cei care nu aduc rod bun, ci acestea le-a spus cu chip de asemănare ca să le înțelegem cu privire la sufletele noastre, care deasemenea trebuie să aducă roadă bună.

Asemănat-a Domnul sufletul omenesc și cu mlădița ce este în viță, cu rostul de a rodi, iar despre mlădițele care rodesc spune că sînt lucrute de către Tatăl ceresc în scopul de a aduce și mai multă roadă, pe cînd cele ce nu rămîn în viță, sau nu aduc rod, sînt aruncate în foc (Ioan 15, 1 urm.). Așa se întîmplă cu toți aceia care nu aduc rod, cu toți aceia care nu-și împlinesc chemarea și nu lucrează cu puterea pe care au primit-o.

„Eu v-am ales pe voi și v-am rînduit să mergeți și roadă să aduceți” (Ioan 15, 16) a zis Domnul către ucenicii Săi; și iarăși, despre aceiași a zis: „Întru acestea Tatăl meu s-a preamărit că aduceți roadă multă și îmi sînteți mie ucenici” (Ioan 15, 8).

Din cuvintele amintite mai sus, înțelegem că sufletul nostru este menit spre buna rodire. Care este însă mai deaproape roada pentru care trebuie să ne străduim, nu ni se spune mai deaproape în sînta Evanghelie. Despre aceasta vorbește mai lămurit Sfîntul Apostol Pavel, în cuvintele prin care arată el care este roada Duhului.

Sfîntul Apostol Pavel, în epistola către Galateni, după ce dă îndemnul de a părăsi „faptele trupului”, adică păcatele, ce împiedecă pe credincioși de a ajunge în Împărăția lui Dumnezeu, îi cheamă pe aceștia la agonisirea bunătăților ce alcătuiesc roada Duhului, pentru care îl și au pe Duhul Sfînt întru ajutor. Cu acest prilej, sfîntul Apostol numește bunătățile rodite în suflet de Duhul Sfînt. Iată cuvintele lui: „Roadă Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blîndețea, înfrînarea poftelor” (Gal. 5, 22—23).

Citind cuvintele în care Sfîntul Apostol Pavel înfățișează roada Duhului, noi constatăm că Sfîntul Apostol înfățișează bunătățile rodite de Duhul Sfînt, nu după rînduiala după care vin ele în suflet, ci după însemnătatea lor. El începe cu dragostea „Legătura desăvîrșirii” (Col. 3, 14), urmează cu bucuria, ce se făgăduiește celor ce își împlinesc datoriile (Matei 25, 20—23), răs-punzînd chemării ce li se face (Luca 14, 16 urm.; Matei 22, 1 urm.). Amintește apoi de pacea sufletului, pe care n-o poate avea cel hărțuit de patimi, pacea fiind „oprirea de la patimi”, pace care aduce pe fiecare creștin să devină „făcător de pace” între oameni, și continuă cu bunătatea, facerea de bine și altele, încheind cu înfrînarea poftelor, care de fapt premerge oricărei virtuți, fiind începutul oricărei înaintări în viață creștinească.

În cuvîntul nostru, ținînd seama de însemnătatea pe care o dă sfîntul Apostol Pavel fiecărei dintre bunătățile rodite de Duhul Sfînt, noi vom înfățișa aceste bunătăți în ordinea în care se dobîndesc ele, începînd cu înfrînarea poftelor și sfîrșind cu legătura desăvîrșirii, care, cum am spus mai înainte, este dragostea.

Cel ce vrea să ajungă la dragostea cea desăvîrșită — despre care sfîntul Isac spune că este însuși raiul cel plin de bunătăți, — trebuie să pună început bun, prin înfrînarea poftelor.

Are și firea puterea să se oprească de la anu-

mite plăceri, să se înfrîneze de la unele patimi, cînd urmărește un scop ce se realizează prin înfrînare. Sfîntul Apostol Pavel chiar amintește despre înfrînarea cea după fire a luptătorilor de la jocurile de întrecere (I Cor. 9, 25). Înfrînarea poftelor, pe care o rodește Duhul Sfînt, este însă mai cuprinzătoare, mai sigură și mai statornică decît cea pe care o poate face firea. Înfrînarea poftelor, prin puterea Duhului, este maica curăției, căci stă împotriva a tot păcatul, ce are ca pricină pofta (Iacob 1, 14—15).

Pofta dă de mîncare miniei, de aceea cel ce biruiește pofta, acela și asupra miniei este biruitor, iar cel ce a biruit minia, s-a făcut părtaș al blîndeței, prin care se aseamănă cu Domnul Hristos, Cel blînd și smerit cu inima.

Biruind pofta și minia, credinciosul a astupat un adevărat izvor de răutăți, și anume izvorul certurilor, care își au începutul și puterea în aceste două patimi, adică în pofta cea fără rînduială și în minia cea împotriva firii (Iac. 4, 1).

Cel înfrînat și blînd are cale deschisă către credință, și anume nu către credința cea începătoare, cea „după fire”, care este de trebuință chiar pentru străduințele spre înfrînare și spre blîndețe, ci are cale deschisă spre credința cea mai presus de fire, spre credința întărită de Duhul Sfînt.

În Sînta Scriptură aflăm ceva despre aceste două feluri de credințe, din cele ce se spun referitor la Samarinenii care au crezut în Domnul, mai întîi, pentru cuvîntul acelei femei care mărturisea că i-a spus ei toate cîte a făcut, dar mai apoi spuneau că cred pentru că ei înșiși au înțeles că El este Mîntuitorul lumii (Ioan 4, 39—42). Spre o astfel de credință deschide cale înfrînarea și blîndețea, cîștigate prin credința cea „după fire”.

Credința aceasta este, cum zic Părinții, un izvor și o strajă a tuturor bunătăților. De aceea nu e de mirare că ei îi urmează facerea de bine. Facerea de bine nu este altceva decît făptuirea ce se naște din credință, adică împlinirea cu fapta a poruncilor lui Dumnezeu.

Faptele cele bune, pe lîngă darul de a spori credința (Iacob 2, 22) îl mai are și pe acela de a alcătui bunătatea.

Bunătatea, vecina facerii de bine, este o deprindere a sufletului, ce se naște și se susține prin silințele de a realiza binele. Cînd facerea de bine, care se face prin credință, covîrșește sufletul, trecînd întru deprindere, atunci apare în suflet și începutul bunătății Duhului. Bunătatea cea din Duhul este unită cu osteneală, este jertfitoare și mult cuprinzătoare, căci ea se silește a fi următoare lui Dumnezeu celui Bun. La aceasta îndeamnă sfîntul Apostol Pavel, care se roagă să fie plin credinciosii de toată bunătatea lui Dumnezeu (Ef. 3, 19).

Astfel pregătit sufletul, prin bunătate, este gata și de lunga răbdare, care poartă neputințele semenilor, în nădejdea darului lui Dumnezeu.

Cel blînd, credincios și binefăcător, care a ajuns la deprinderea bunătății, fără îndoială că este și îndelung răbdător. Pentru el îndelunga răbdare este o pricină de mulțumire, o lucrare odihnitoare, căci de ea își leagă nădejdea mîntuirii sale. Dacă cineva ar încerca să aibă răbdarea cea îndelungată înainte de a fi blînd și bun, cu siguranță că orice prilej care i-ar cere răbdare ar fi pentru el o pricină de luptă ostentivă, dar pentru cel ce a luptat după lege, agonisindu-și mai întîi pe maicele răbdării, care sînt înfrînarea, blîndețea, credința, facerea de bine și bunătatea, pentru acela îndelunga răbdare este vremea cîștigului celui bun și bună intrare către pacea lui Hristos.

De se va strădui cineva pentru bunătățile cele șase pomenite pînă aici și de le va agonisi prin puterea Duhului Sfînt, pentru acela pacea, bucu-

ria și dragostea vor fi asigurate, și ele îi vor veni ca o răsplătire pentru ostenețele de mai înainte.

Pentru cel înfrînat, pofta nu va mai putea fi tulburare a păcii lăuntrice. Nici minia nu va putea zădărnici liniștea celui blînd.

Cel binefăcător și bun, întărit fiind întru răbdare, va avea pace statornică, iar bucuria îi va sta pregătită, și prin ea la dragoste va ajunge. Iar cel ce are pace, bucurie și dragoste în sufletul său acela răspîndește pace, bucurie și dragoste în jurul lui, se ostenește ca peste tot să fie pace, bucurie și dragoste, sprijinește orice lucrare a oamenilor și popoarelor pentru „pacea a toată lumea”, pentru prietenie și viață fericită.

Înainte de a sfîrși, vreau să amintesc și aceea că, dacă cuiva i se va părea că are vreuna din bunătățile cele mai mari și mai desăvîrșite, înainte de a le fi dobîndit pe cele dinaintea ei, să știe unul ca acesta că ceea ce i se pare că are este sau un dar al firii sale, sau numai o părere a sa. Iar ceea ce vreau să spun este aceasta că: dacă va zice cineva că are bunătate, înainte de a fi ostentiv întru blîndețe și întru facerea de bine, unul ca acesta sau are o bunătate firească, sau numai i se pare că este bun și așa cu toate celelalte.

Începutul rodirii Duhului Sfînt în suflet se arată în înfrînarea poftelor, prin care se surpă păcatul cel din poftă. După aceasta Duhul Sfînt rodește în suflet blîndețea, care duce la credință, iar aceasta se face pricinuitoare a facerii de bine, maica bunătății duhovnicești. Prin bunătate se ajunge la îndelungă răbdare, iar acestea la un loc pregătesc pacea, bucuria și dragostea, de care cu toții să avem parte, și în viața aceasta și în viața cea veșnică.

Ierodiaconul Teofil

Necrolog

În a 29-a zi a lui ianuarie, din acest an, a adormit întru Domnul, după o suferință numai de trei zile, fratele nostru P. C. Preot Gh. D. Oprîșescu — pensionar, paroh de la parohia Pițic.

S-a născut acum 78 ani, din familie preoțească, în pitorescul sat Sîmbotin.

Studiile elementare le-a desăvîrșit în satul natal; iar cele Seminariale la Seminarul Central și apoi la Facultatea de Teologie din București, întotdeauna fiind primul la învățătură și purtare.

Se căsătorește în comuna Pițic și primește hărul preoției prin punerea mîinilor, în 1904, pe seama parohiei Benghești de unde se transferă imediat în Pițic, pe care o păstorește fără întrerupere, pînă-n ultima clipă a vieții sale, vreme de aproape 60 de ani. Dumnezeu l-a hărăzit cu 6 ordrasle.

Slujba Sfintei înmormîntări a fost săvîrșită în 1 februarie, de un sobor de preoți.

În panegiricele rostite s-au evidențiat lucrările pe teren pastoral-social și administrativ-bisericesc ale celui ce „slujba sa și-a făcut-o deplin”. Mare la suflet, cumpănit în vorbă, bine documentat oricînd, vrednicul păstor suia-cobora: ponoarele, măgurile și coclaurile parohiei, în misiune sfîntă, cu bastonul în mînă și molitfenicul și sfînta cruce subsuoară, sfătuind, mîngîind, ajutînd.

Pentru deosebitele sale merite a fost răsplătit cu gradul de iconom stavrofor cu dreptul de a purta briul roșu și cu alese distincții.

Convins liturghisitor, înțelept duhovnic, bun păstor, desăvîrșit tată și soț, devotat cetățean, chibzuit gospodar, așa-l cunoaște oricine.

A fost mereu alături de popor în lupta pentru pace și munca pentru viața cea nouă.

Dreptul Judecător să-l așeze în soborul binecuvîntaților Săi!

Preot V. I. Tomescu